

Decemberkvæld

af Erling Kristensen

Året går sin tunge oldinggang.
Træet står i frossen jord og glemmer,
knirker dødt sin kolde isslagssang,
trindt i grået skratter sultens stemmer.

Dagen evner ej at blive lys,
mulmet frem fra jordens rande vælder.
Luften skælver i et skumringsgys.
Vinden tystner bange, mens det kvælder.

Livet gruer for den lange nat.
Vil det aldrig, aldrig mere dages?
Ensom stjerne blafrer kuldemat,
mørkets kåbe over jorden drages.

Bagved ruder hveger rædde lys,
natten ad de spæde flammer truer.
Livet stivner i et bange gys
under altets golde himmelbuer.